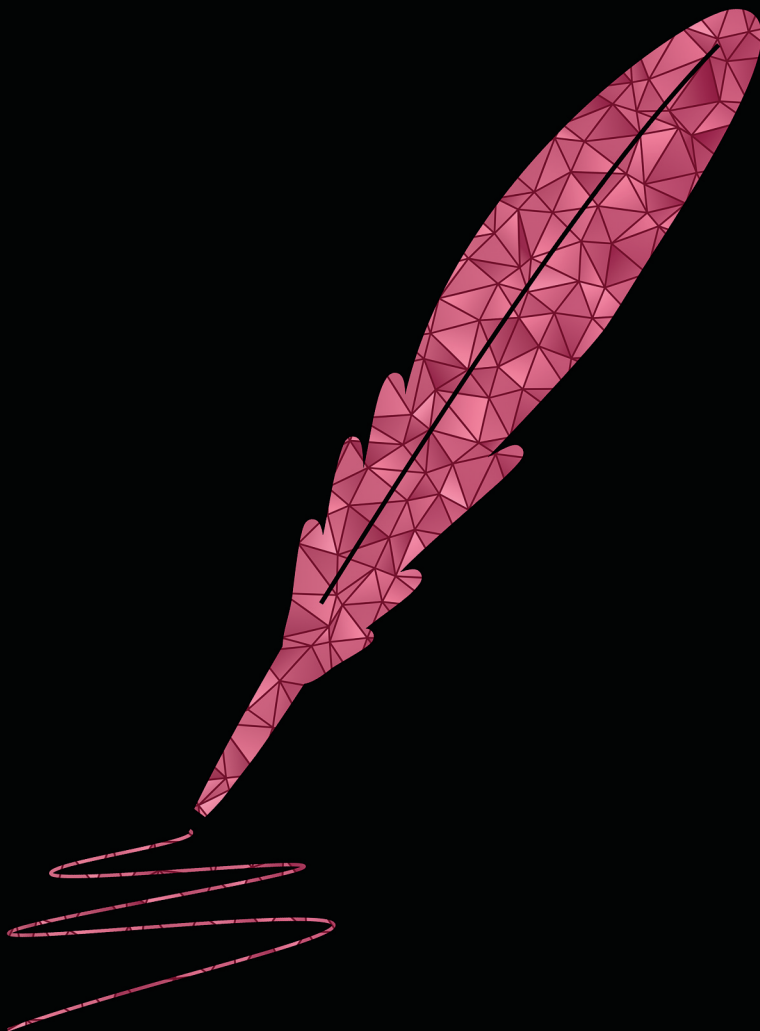

JAMES JACKSON ANDOLINI

MUTTA MINULLA ON KERROTTAVAA

MUTTA MINULLA ON KERROTTAVAA

James Jackson Andolini

Mutta minulla on kerrottavaa

Tämä teos on kaikilta osin fiktiivinen. Mikäli toisin ei erikseen ilmoiteta, kaikki tässä teoksessa esiintyvät nimet, hahmot, liikeyritykset, paikat, tapahtumat ja sattumukset ovat tekijän mielikuvituksen tuotosta ja/tai niitä käytetään fiktiivisesti. Kaikki samankaltaisuudet olemassaoleviin henkilöihin - elossa oleviin tai kuolleisiin - todellisiin tapahtumiin, sijainteihin tai liikeyrityksiin ovat sattuman tulosta.

© 2022 James Jackson Andolini

Kannen suunnittelu: James Jackson Andolini, pohjakuva Pixabay / OpenClipart-Vectors

Sisuksen taitto: James Jackson Andolini

Kuva sivulla 367: James Jackson Andolini

Wikipedia-lainaukset mukautettu tarinallisiin tarpeisiin, pohjatiedot haettu 19.10.2022 ja käytössä Creative Commons Attribution/Share-Alike -lisenssillä:

s. 87 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Säteily>

s. 88 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Bromietaani> ja <https://en.wikipedia.org/wiki/Bromoethane>

s. 151 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Lentokone>

s. 151 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Nostovoima>

s. 151 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Moottori>

s. 151 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Suihkumoottori>

s. 152 https://fi.wikipedia.org/wiki/Euroopan_unioni

s. 152 <https://fi.wikipedia.org/wiki/Norja>

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6873-0

www.jackandolini.com

Omistettu Marjukalle ja Markukselle.

En ole aina helpoin mahdollinen ystävä. Silti te olette pysyneet kyydissä.

PROLOGI

“Tiedät tasan tarkkaan, mitä tässä ollaan hakemassa!” mustaan, turkiskauluksiseen nahkatakkiin pukeutunut mies huusi ja heitti sillanvartijan sivuun kevyesti kuin jauhosäkin. Vastasatanut hento lumi pöllähti miehen alta ja nuotio, joka ei ollut kunnolla vielä syttynytään, sihahti äkäisesti savuten. Sitten se tukahtui ja lakkasi valaisemasta.

“Ei... ei minulla ole sitä!” sillanvartija sopersi silmät selällään, yrittäen samalla peruuttaa valkeassa lumihangessa taaksepäin. Liikkuessaan hän oli kuin maailman isoin hämähäkki.

Hetkeksi lumimyrskyn ujellukseen laskeutui hiljaisuus, kun mustaan nahkatakkiin pukeutunut mies katseli hädissään peräytyvää sillanvartijaa. Julmakasvoinen mies arvioi kuulemiensa sanojen merkitystä tarkkaillen samalla uhriaan, hie-man samaan tapaan kuin petoeläin tutkailee kohdettaan ennen surmansyöksyä. Pimentyvässä maailmassa kuului vain kaukaa mereltä puhaltavan tuulen raivoisa ulina.

“Enpä tiedä siitä”, mustaan nahkatakkiin pukeutunut mies sanoi nostaen toisen suupielensä mielipuoliseen vimistykseen. “Mutta sen tiedän, että pian rukoi-let kaikkia tuntemiasi jumalia, jotta se jostakin löytyisi.”

OSA I: UUSIA ALKUJA

- 1 -

Se oli upea päivä.

Vastasatanut lumi narskui kenkien alla ja hengitys höyrysi pikkupakkasen kuivuudessa. Sellainen kylmyys oli miltei ennenkuulumatonta Capitolin korkeuksilla. Siihen aikaan vuodesta Federaation pääkaupungissa oli yleensä lähinnä koleaa ja kosteaa kuin läpimädässä ladossa.

Iltapäivään mennessä banki on kyllä mennyttä, Alex Hartmann ajatteli tuntien samalla apeuden pistoksen takaraivossaan. Valkea lumi muuttuisi ennen pitkää tuhansien kiireisten jalkaparien jauhamana harmaanruskeaksi, vetiseksi massaksi, joka lämpötilan noustessa sekoittuisi kuraiseen sulamisveteen. Viimeistään kun aurinko alkaisi iltapäivällä toden teolla lämmittää, lumi katoaisi viimeistä hiutaletta myöden.

Lumen ennalta-arvattava ja nopeaksi oletettava poistuminen ei kuitenkaan saattanut pilata Alexin mielenmaisemaa; ei tuona aamuna.

Sillä juuri tuona kyseisenä aamuna Alex Hartmannin elämä hymyili ja jopa auringon odottamaton loisto talven keskellä tuntui tietävän paikkansa; oli aivan kuin myös luontoäiti olisi pitänyt peukkujaan pystyssä Alexille ja luonut varta vasten neitseellisenä hohtavan lumivaipan päivän ainutlaatuisuutta korostamaan.

Vaikkei päivä enempää koristuksia olisi tarvinnut.

Sillä vaikka keli olisi ollut kurainenkin, Alex ei olisi osannut vaatia enää mitään tuolla hämmentävällä hetkellä, kun kauan haudotuista unelmista tuli lopulta totta ja kutsumuksesta ammatti.

Viimeinkin hän oli *journalisti*. Sanan koko merkityksessä.

Jotakuinkin näin Alex tuumi koko kaksikymmentäviisivuotiaan varmuudellaan astellessaan pitkin Capitolin siististi lanattuja jalkakäytäviä. Askeleet kuljetivat häntä kohti kukkulalla siintävää lasitornia ja siellä odottavaa ensimmäistä *oikeaa* työpaikkaansa.

Päivä tulisi olemaan loistava, kuraa tahi ei.

Ei Capitolin toimistokorttelin lasitornissa häntä odottava työpaikka toki hänen *aivan ensimmäisensä* ollut, ei sanan aidossa merkityksessä. Olihan Alex kuitenkin rahoittanut journalistiikan opiskelujaan tarjoilemalla loputtoman pitkissä ilta- ja joskus myös yövuoroissa Capitolin surkeissa räkälöissä. Ja olihan hän joskus myös työskennellyt yhdistetyn poliisi- ja sotilasvoimien - Combinen - arkistonhoitajana-kin. Ne työt olivat olleet tulonhankinnan kannalta elintärkeitä, muttei sellaisia hant-tihommia voinut *oikeaan* työhön verratakaan.

Ei todellakaan.

Sanat kun olivat Alexille hyvin pitkälti sitä, mitä hengittäminen tuntui olevan kovin monelle muulle. Tavujen ja merkityksien monimutkainen sillisalaatti oli hänelle elintärkeää. Alex ei tiennyt mistä tuo tarve juontui, mutta hän tiesi, että niin oli *aina* ollut.

Jo pienenä taatiaisena satuja tavatessaan Alex oli tajunnut, kuinka eri sanat tarkoittivat aivan eri asioita, kun ne vain sanottiin hieman eri tavalla. Samaten häntä oli kiehtonut miltei loputtomasti kuinka kokonaiset kappaleet saattoivat muuttaa sanomaansa vain hienoisella pienellä tyyliuutoksella. Sellaiset arkipäiväiset lukemiseen liittyvät oivallukset olisi joku muu saattanut ohittaa olankohautuksella, muttei mietiskelyyn ja pohdiskeluun taipuvainen Alex, jota ne olivat kiehtoneet valtavasti. Hänen järjestystä, asioiden suhteita ja keskinäisiä riippuvuuksia väkisinkin hakeva mielensä oli ensin hämmentynyt - ja lopulta vakuuttunut tämän verbaalisen magiikan edessä. Kirjojen ääressä vietetystä tunnista toiseen Alexia oli kiehtonut tuo monimutkainen kirjainten puuro ja sen sisäänsä kätkemä salattu maailma.

Ja heti kun hän oli löytänyt tuon sanojen muodostaman universumin ensi kertaa, hän oli halunnut kartoittaa sen kauttaaltaan. Sitten ymmärtää sitä. Ja lopulta tietenkin hallita koko rakennelmaa.

Toki, lapsuuden oivallus sanojen merkityksestä oli nuoruuden kuohuissa miltei hautautunut muiden maailmallisten tavoitteiden alle. Kirjat olivat välillä jääneet ja Alexin mielenkiintokin oli askarrellut usein toisenlaisten hankkeiden parissa. Mutta aikanaan kasvatushoitolan opetustaival oli päättynyt ja lopulta Alexin oli ollut pakko valita itselleen ammatillinen erikoistumisuuanta. Kun parempaakaan ajatusta ei tuntunut nousevan mieleen, Alex oli hetken mielihohteesta raksinut valintalomakkeesta journalistiikan oppilaitoksen - vaikka arvostikin enemmän proosa-tekstiä - ja jäänyt odottamaan tulevaa.

Yllättäen hänet oli valittu ja siitä hetkestä eteenpäin sanat olivat kuljettaneet Alexin lopullisesti mennessään.

Journalistiikan oppilaitos oli palauttanut mieleen Alexin rakkauden sanoihin ja koherentin, faktapitoisen tekstin tuottamisen vaatima aivotyö oli ollut juuri sopivaa voimistelua hänen vaeltelevalle mielelleen. Vasta journalistikoulussa

Alex oli todella ymmärtänyt, mitä hän elämältä halusi ja mitä hän oli alitajuisesti kaivannut aina siitä lähtien, kun oli kuuden vanhana oppinut lukemaan. Hän ei ollut tiennyt tästä tähtiin kirjoitetusta kohtalostaan vielä oppilaitokseen sisään kirjautuessaan, mutta hän tasan tarkkaan tiesi sen siinä vaiheessa, kun opinnot olivat kunolla käynnistyneet.

Opinnoistaan hän oli suoriutunut tasaisen erinomaisesti, aina lannistumatta ja joka kerta aikataulussa. Niinpä ei ollut yllättävää, että valmistumisen jälkeen - oppilaitoksen dekaanin suosiollisella avustuksella - työtarjous oli kolahtanut hänen postilokeroonsa. Varsinainen yllätys oli kuitenkin, ettei tarjous tullut mistä tahansa vähäarvoisesta avuisista tai lehdykstä, vaan itse *Viestintuojasta*, Federaation suurimmasta päivälehddestä!

Alex röyhisti tahtomattaankin rintaansa miettiessään, kuinka hänen opintoverinsa olivat järkytynneisyyttään peittämättä hämmästelleet luokan hiljaisen suorittajan menestystä. Kuinka Alex - hajuton ja mauton kuin harmaa taululiitu - oli kuin ihmeen kautta singonnut itsensä suoraan Viestintuojaan; myyttiseen lehteen, jonne pääsemiseen tehtiin usein töitä vuosikausia joissakin vähempiarvoisissa aviiseissa kuten *Kielikellossa*, *Johtoajatuksessa* tai - luoja paratkoon - *Capitolin päivälehdessä*. Alex itsekin oli kouluaikoinaan henkisesti varautunut siihen, että hänen uransa alku tulisi olemaan hidas ja hohdoton - paljolti samoin kuten hänen aiempi elämänsäkin - mutta yhtäkkiä näyttikin siltä, että jonkin hämmäntävän onnenkantamaisen myötä hänet oli nostettu suoraan varsinaisen kilpahevosen selkään.

Alex ei ollut tyhmästä puusta tippunut ja niinpä hän tiesi, millainen onni häntä oli potkaissut - ja vielä sellaisessa paikassa kuin Federaatio, jossa onnelliset tarinat olivat vielä harvinaisempia kuin puhdas lumihanki. Silti, faktoja vastaan ei käynyt puhuminen ja tuosta onnenhevosen laukasta hän aikoi ottaa irti mahdollisimman paljon.

Ja niinpä Alex puhkui uutta tarmoa tietäessään nuoren miehen loputtomalla itsevarmuudella, että hänen edessään siinsi pelkästään hienoja asioita. Loputtomat tuoppien kuuraamiset yömyöhällä oli hänen osaltaan lusittu ja elämä saisi viimein luvan näyttää parhaat puolensa.

Hän oli siitä aivan varma.

Ajatuksissaan hän oli kävellyt koko Capitolin halki, aina uuden työpaikkansa ovelle saakka. Kimmeltävän lasioven edessä Alex seisahtui aloilleen, veti syvään henkeä ja katseli edessään levittäytyvää lasista tornia, antaen sen jylhänkaarevan julkisivun tehdä mieleen oman lähtemättömän vaikutelmansa. Hän silmäili julkisivua ja noin kymmenen metrin korkeudessa levittäytyvää taidokkaasti kankaaseen kirjailtua seinäjulistetta. Lumenvalkoisessa kankaassa seiso i kirjailtuna vihreällä langalla hänen uuden työnantajansa nimi.

Viestintuoja.

Jopa nimi tuntui jotenkin juhlalliselta. Velvoittavalta.

Hän sulki silmänsä ja vannoi hiljaa mielessään olevansa häntä kohtaan osoitetun luottamuksen arvoinen.

Sitten hän veti raikasta talvi-ilmaa keuhkoihinsa. Pakkasilman kirpeä polte hänen kurkussaan antoi Alexille vielä viimeisen sysäyksen tällä matkallaan kohti tähtiä.

Alex veti lasioven auki - ja astui sisään.

- 2 -

“Ja tämä tässä on sitten työpisteesi”, toimituspäällikkö Jan Olivier esitteli nopean tutustumiskierroksen päätteeksi. Alexin päätä huimasi uusien kasvojen ja nimien nauha, joista mieleen oli jäänyt vain pääpiirteet ja kalvava epävarmuus siitä muistiko sittenkään kaikkea oikein. He olivat kiertäneet läpi koko toimituksen, ja pelkästään sen mittavan koon vuoksi Alex oli seonnut nimissä heti alkuunsa. Toimituksessa tuntui vilisevän ihmisiä kuin pienessä armeijassa.

Noh, tulisihan nimille aikaa myöhemminkin, Alex tuumi. Mikäli kaikki sujuisi hyvin, hänellä olisi kosolti aikaa tutustua työtovereihinsa.

Alex havahtui ajatuksistaan. Lyhyt ja vantterra, keskeltä kalju ja reunoilta karvainen toimituspäällikkö levitteli käsiään avokonttorin pöydän päätypaikalla selvästi odottaen jotakin. Paikka itsessään oli koruton - pöydällä nökötti vain kirjoituskone ja nimikyltti - mutta muuten näkymät olivat kohdillaan. Paikka oli nimittäin pitkän pöytäristin viimeinen, aivan ikkunan vieressä ja sellaisena suojassa muun toimituksen hälinältä muutaman koristekasvin muodostamassa suvannossa. Ja vaikkei kerros ollutkaan korkeuksiin yltävän tornin ylin, se oli kuitenkin riittävän korkealla, jotta sieltä näki lähitalojen kattojen yli aina Capitolin muurille saakka. Alex katseli hämmentyneenä kilometrien päässä siintävää kiviröykkiötä, joka näkyi sellaisena kirkkaana ja kuulaana päivänä täysin selvästi toimitukseen saakka. Muualla Capitolissa aamuauringossa kiiltävä lumivaippa näytti vielä hetken verhoavan maiseman epätodelliseen utuunsa - mutta jo siinä vaiheessa aamupäivää oli ikävän selvää, että puhtaan neitseellinen vaikutelma oli alkanut tahrantua. Kävelytiet olivat muuttuneet mutaisen ruskeiksi ja näistä rumanvärisistä rannuista näki ikävän selkeästi ne urat, joita pitkin ihmiset olivat kulkeneet.

Sitten Alex hymyili jälleen. Lunta tai ei, maisemat kelpasivat kyllä - kun vain muisti, mistä niitä oikein katselikaan.

Herra Olivier levitteli edelleen käsiään kutsuvasti ja loihti kasvoilleen jonkinlaisen hymyntapaisen. Alex päätti ihailla maisemia myöhemmin ja istui kokeeksi omalle paikalleen. Olivier virnisteli puhkuen hyvää tuulta ja paljasti etuhampaansa paksujen huulien takaa.

“Mitäs tykkäät?”

“Erittäin hieno paikka, herra Olivier.”

“Sitähän minäkin.”

Sitten Olivier vilkaisi seinällä olevaa kelloa ja hänen ilmeensä muuttui.

“Pidä hetki taukoa ja tutustu osastoon, minun täytyy rientää kokoukseen *esimieheni* kanssa.”

Olivier tuntui vetävän selkensä suoraan sanan ‘*esimies*’ kohdalla ja hänen hieman kumarainen olemuksensa oikeni. Alex ei tästä erikoisuudesta välittänyt, vaan nyökkäsi vain hiljaa.

“Muista, että toimituspalaveri alkaa jo yhdeksältä, siellä jaetaan päivän työt.”

“En unohda, herra Olivier”, Alex varmisti.

Toimituspäälikkö nyökkäili aloillaan hetken aikaa kuin maailman suurin pulu – ihan kuin olisi hetkellisesti unohtanut, mitä olikaan tekemässä tai minne oli matkalla. Sitten pilke syttyi hänen ruskeiden silmiensä takana ja hän vain nytkähti liikkeelle. Määrätietoisin ja ryhdikkäin askelin hän marssi pois paikalta kuin jousiviritteinen lelu, häviten johonkin Alexille tuntemattomaan huoneeseen tapaamaan *esimiestään*, joka oli niin ikään Alexille tuntematon.

Ei sillä, että hän olisi enempiä esittelyitä kaivannutkaan. Kaikessa häntä ympäröivässä oli jo aivan riittävästi uutta ihmeteltävää.

Kun Olivier oli mennyt, Alex nojautui istuimessaan taaksepäin ja antoi katseensa kiertää. Oli selvää, että kaikki toimituksessa oli täysin erilaista baariin tai jopa kouluun verrattuna. Siellä ei näkynyt örveltäviä juoppoja tai tarjoilijoita, jotka yrittivät väistellä liian ahnaaksi käyviä sormia. Toimituksen kliinisessä ympäristössä ei myöskään näkynyt pilkahdustakaan sellaisesta hevosenleikistä, jota varmaankin jokainen oppilaitos maailmassa oli pullollaan. Kenenkään päälle ei viskottu paperipalloja, ketään ei tönitty, kukaan ei seisonut sisäänpäin lämpiävässä kaveriporukassa tai osoitellut sormellaan naureskellen. Alex otti muutoksen vastaan ilolla, sillä hän oli itse liian usein ollut noiden paperipallojen ja ansiottomien kiusanhenkien mieluisimpana kohteena.

Alexille riittäisi pitkälti vain se, että hän saisi tehdä mitä rakasti - kirjoittaa siitä mitä näki - ja olla rauhassa. Jos nuo kaksi asiaa toteutuisivat, hän olisi tyytyväinen - kävi kuinka kävi.

Hän tarkkaili ympäröivää miljöötä ääneti ja antoi toimiston ilmapiiriin syöpyä tajuntaansa. Alex halusi hetken verran vain tutkailla toimiston yleistä hälinää, katsella sen kiireisenä vilistäviä ihmisiä, jotka kaiketi olivat hänen uusia kollegoitaan. Ehkä hän sitten viimeinkin suostuisi uskomaan tämän kaiken todeksi.

Toimituksen pohjapiirrosta täplittivät kaikkiaan kymmenet pöydät, jotka olivat kaikki samanlaisia harmaita metallilaatikoita kuin hänen omansakin. Noin puolet pöydistä oli miehitetty vaihtelevan väsyneillä viestintäalan ammattilaisilla, jotka takoivat rautaista kirjoituskonetta tappavan tehokkaaseen tasatahtiin. Tästä

terävästä räpinästä syntyi toimiston taustakohina, joka oli oikeastaan hämmentävän kova, mutta silti omituisen helppo painaa pois tietoisuudestaan.

Tuona kyseisenä aamuna toinen puolikas tilan toimistopöydistä seisoi tyhjiillään, mutta likaiset teemukit, pullollaan olevat roskakorit ja pöydälle häthätää jätetyt paperiliuskat kertoivat, että niidenkin asukas oli jossakin ansaitsemassa paikkaansa tässä tiedotusupseerien legioonassa. Todennäköisesti he olivat kerimässä jotakin johtolankaa tai kaivamassa esiin sen päästä löytyvää mielenkiintoista skuupia. Alex maltoi tuskin odottaa, että pääsisi hänkin täyteen vauhtiin ensimmäisen juttunsa kanssa.

Hän huokaisi ja hymyili. Kaikki tämä oli toisaalta hyvin paljon sitä mitä hän oli odottanut - ja sitten ei kuitenkaan. Toisaalta toimiston tasainen hälinä ja kirjoituskoneiden kolina kertoi ammattimaisen tasaisesta rytmistä tuottaa ulos sitä, mistä lukijat lehdessään olivat valmiita maksamaan. Lukemattomista kovametallisista näppäimistöistä taottiin ulos niitä legendaarisia kertomuksia, joita ahmittaisiin aamiaispöydissä tulevana aamuna tiedonnälkäisten mielen täytteeksi. Alex ei kuitenkaan ollut voinut kuvitellakaan, että kaikki näytti jotenkin niin... tavanomaiselta. Toimituksessa näytti aivan samanlaiselta kuin kaiketi missä tahansa työpaikassa - vaikka tietenkään tavanomaisesta työstä ei voitu mitenkään puhua.

Silti hänen hymynsä ei suostunut pysymään kurissa hänen tajutessaan, että hän kuului nyt tähän porukkaan. Hän oli nyt osa yhtenäistä laatujournalistien tiimiä legendaarisessa *Viestintuojassa!* Hän ei ollut enää pahainen opiskelija, vaan *journalisti*. Pelkästään siinä sanassa tuntui olevan omanlaisensa velvoittava klangi, joka suorastaan pakotti ryhdin oikeenemaan ja rinnan röyhistymään kuin herra Oliverilla konsanaan.

Alex hymyili ja antoi katseensa kiertää.

Tästä tulisi oikein hyvä päivä.

Alex havahtui itsetyytyväisistä mietteistään vasta kun häntä jo pidempään tarkkaillut hahmo käveli kirjaimellisesti keskelle hänen näkökenttäänsä. Alex terävoitti katseensa ja hätkähti tajutessaan tuijottavansa naisen laihoja lanteita. Kiu-saantuneena hän tempaisi katseensa ripeästi ylöspäin ja tarkensi katseensa kapeisiin kasvoihin, joita reunusti tummanruskea puolipitkä hiuskypärä. Laihoilla, eleganteilla kasvoilla näkyi tuskin lainkaan meikkiä; tämän naisen puuteria oli nuoruuden-
raikkaus, hänen meikkivoidettaan viattomuuden puhtaus ja huulipunaansa vanha kunnon terveys. Kaiken tämän suorastaan häkellyttävän luonnollisuuden keskeltä Alexia tarkkailivat vaaleanruskeat silmät, joissa vilahteli kummallisen ilkikurinen pilke. Alex ei osannut sanoa, oliko se ilkeämielinen vai humoristinen.

Mieleepainuva nyt ainakin.

Tehdäkseen edes jotakin, Alex nousi kiireesti seisomaan ja tarjosi kättään naiselle.

“Alex Hartmann.”

“Tiedän”, nainen sanoi ja hymyili varovasti.

Viivytellen hän tarttui Alexin käteen ja puristi sitä: “Zoe Miller. Minä olen sinun toimitussihteerisi.”

“Toimitus...mikä?”

Zoen katseessa viivähti hetken hämmennys tai jokin sellaiseen viittaava, mutta sitten hän hymähti ja pudisti päätään.

“Niinpä tietysti. Ette varmaan ole ehtineet perehdytyksessä vielä siihen asti.”

“Emme varmaan. Herra Olivier on kovin kiireinen - -”

“On varmasti”, Zoe keskeytti, “muttei anneta sen nyt häiritä, eihän?”

Zoe hymyili leveää hymyä, johon Alex tunsu voivansa vastata miltei liiankin helposti. Naisen ilo tuntui olevan helposti tarttuvaa sorttia, mutta silti Alex huomasi epäroivänsä; Zoen kasvojen hymyn takana häivähti aavistus jotakin kylmää ja kovaa, mikä sai Alexin hieman varomaan sanojaan.

“Ei anneta”, Alex sanoi. Hän huomasi virnuilevansa edelleen kuin idiotti, joten hän veti syvään henkeä ja pakottautui rentoutumaan. Hän jopa kevensi hymyään rahtusen tai kaksi ja odotti, miten Zoe jatkaisi.

Zoe puolestaan tarkkaili Alexia kiireettä. Tämän katsellessa Alex näki naisen vaaleanruskeissa silmissä välkähtävän jälleen jotakin. Alex ei ollut aivan varma oliko toimitussihteerin katse enemmänkin kylmä vai huvittunut, mutta olipa se mitä hyvänsä, siinä oli jotakin maagista. Tuo erikoinen katse synnytti Zoen silmiin salaperäisen ilmeen, sellaisen, jonka perimmäistä tarkoitusta Alex huomasi heti miettivänsä.

“No niin”, Zoe sanoi. “Toimitussihteerin käy siis läpi toimittajansa kirjoittaman tekstin. Oikolukee sen. Tekee faktantarkistuksen. Varmistaa, että se täyttää journalistiset vaatimukset. Sen sellaista.”

“Niinkö?” Alex sanoi. “Tuleeko meille sitten erimielisyyksiä siitä, julkaisetaanko joku juttu vaiako ei?”

Zoe hymyili merkityksellisesti.

“Se jää nähtäväksi”, hän sanoi, “Mutta luulen, että me tullaan toimeen ihan hyvin.”

Alex nyökkäsi ja tajusi vieläkin pitävänsä Zoea kädestä. Hän päästi kämmenestä irti ja pieni hätkähdys paljasti, ettei Zoekaan tainnut muistaa koko käden olemassaoloa. Hetken nämä kaksi seisoivat ääneti toisiaan vastatusten, kunnes lopulta Zoe laski katseensa pieni hymykuoppa poskessaan.

“Mutta nyt pitää mennä”, Zoe sanoi. “Muista sinäkin toimituspalaveri tasan yhdeksältä.”

“Tietty mutta... missä se pidetään?”

“Kuutiossa”, Zoe sanoi ja osoitti Alexin selän taakse. Toimiston nurkassa nökötti klinisen siisti, lasiseinillä ja -ovella erotettu tila, joka koostui pitkästä soikeasta pöydästä ja sen ympärille kerätyistä tuoleista. Huone näytti kuin jättimäiseltä akvaariolta.

“Koko porukka pakkaa Kuutioon tasalta, joten et voi erehtyä.”

Se kieltämättä oli yksinkertainen tunnusmerkki, jota jopa Alex uskoi kykenevänsä seuraamaan.

Mutta kuten Alex tulisi huomaamaan, se tulisi olemaan hänen uudessa elämässään harvoja yksinkertaisia asioita.

- 3 -

Herra Olivier antoi ruskeiden nappisilmienensä kiertää ympäri ovaalinmalista pöytää. Alex painoi katseensa lattiaan, sillä Olivierin tiukkaa tuijotusta oli jos-takin syystä vaikea kohdata. Tämän katseessa oli jotakin raakaa, kylmää ja salattua; sellaista laskelmoivaa harkintaa, joka useimmiten pysytteli tarkasti verhottuna jonkinlaisen ystävällisen ilmeentapaisen taakse. Silti vaikutti siltä, että kun Olivier unohti keskittyä säilyttämään kasvojensa ystävällisen perusilmeen, pintapuolisen hyväntuulisuuden tilalle laskeutui jotakin epämiellyttävää ja tungettelevaa. Alex ei ollut vielä päässyt jyvälle kärsikö toimituspäällikkö Olivier vain epämiellyttävälle kasvonilmeille altistavista perintötekijöistä vai oliko luotaantyöntävä ilme itse asiassa liiankin paljonpuhuva kuvaelma hänen todellisesta luonteestaan. Yksi puolikas aamupäivä ei ollut alkujaankaan riittävä aika sellaisen selvittämiseen.

“Ovatkos kaikki täällä?” Olivier kysyi kellon iskiessä tasan yhdeksää.

“Luke on tänään sairaana”, vastasi luiseva ja hermostuneenoloinen kaveri pöydän toisesta päästä.

“*Poissa*”, Olivier korjasi ja hymyili luisevalle miehelle. “Tämähän on siis sellainen asia, että *esimieshän* ei saa millään tavalla ilmaista, mikä on kunkin henkilön poissaolon syy... siksi oikea tapa ilmaista asia on, että joku on poissa.”

Luiseva kaveri kohautti olkiaan, mutta Olivier ei tuntunut huomaavan mitään. Hän säteili nyt leveää hymyä, jonka syy ei Alexille täysin selvinnyt.

“No niin! Jos Luke on kerran... *poissa*, niin me voimme varmaan aloitella. Mitäpä meillä olisi tarjolla?”

Pöydän päädyssä, Olivierista mahdollisimman kaukana istui täysin kalju, sporttisen näköinen mies farkuissa ja ruudullisessa paidassa. Hän rykäisi kerran ja alkoi sitten selostaa.

“No niin, meillä olisi yksi tappo alakaupungilla...”

“Hetkinen!” Olivier huudahti. “Minähän melkein unohdin!”

Olivier levitti kämmenensä Alexia kohti ja naurahteli itseksensä.

“Sori-sori-sori, minä tosiaan melkein unohdin! Meillä on täällä *uusi henkilö* tänään. Alex Hartmann, hän aloitti päivittäisosastolla tänään.”

Pieni, mutta kohtelias pulina kiersi pöydän ympäri kun ihmiset tutkailivat Alexia katseellaan. Kaikki töllistelijöistä olivat Alexia vanhempia ja varmasti rutkasti kokeneempia. Alex tunsu punastuvansa näiden maailmoja nähneiden katseiden polttopisteessä. Hän ei ollut mikään esiintyjätyyppi ja nyt hän tunsu nousevansa estradille seurassa, jossa hän ei ollut vielä kukaan. Miten voisikaan, kun ei hänellä ollut vielä ollut tilaisuutta ansaita kannuksiaan?

Herra Olivier ei kuitenkaan huomannut Alexin ahdinkoa.

“Haluaisitko sanoa jotakin, Alex?” Olivier kannusti. “Esitellä itsesi? Hm?”

Alex ymmärsi, että kysymys oli retorinen ja niinpä hän rykäisi ja kertoi mahdollisimman harvoilla sanoilla, joka oikein oli. Montaa virkettä ei tarvittu, muttei hän olisi välittänyt esiintyä senkään vertaa.

“Keltanokka”, sporttisen näköinen kaljupää naurahdi kuuluvalla äänellä. Jostakin syystä hänen naurunsa, niin kuuluva kuin se olikin, ei saanut Alexia nolosumaan. Hekotuksessa oli kannustava pohjavire - aivan kuin jonkinlaisen toverillisuuden osoituksena - ja se sai Alexin rentoutumaan. Sporttimiehen olemus oli jostakin syystä melko tarkka vastakohta herra Olivierin habitukselle.

“Keltanokka. No... melkein”, Alex myönsi ja sai pakotettua kasvoilleen pienen hymyntapaisen. “Olenhan minä tietty koulussa kirjoitellut. Muttei se tietenkään ole mitään oikeaan työhön verrattuna. Toivon kuitenkin, että täällä oppii nopeasti!”

“Varmasti opit”, Olivier sanoi. “Ei epäilystäkään.”

“Eiköhän kaikki”, ruutupaitamies jatkoi ja keskittyi jo omiin papeleihinsa valmiina aloittamaan uudelleen esityksensä. Samaan näytti valmistautuvan Olivierkin, mutta yhtäkkiä pöydän toisesta päästä kajahti Alexille tuttu ääni.

“Millaista journalistista etiikkaa sinun mielestäsi hyvän journalistin pitää noudattaa?” Zoe Miller kysyi.

Ruutupaitamies nosti katseensa papereistaan ja katsahti pöydän toiseen päähän. Herra Olivier, joka oli ollut juuri antamaisillaan puheenvuoron eteenpäin, kääntyi hänkin Zoa kohti. Sitten toimituspäällikön katse hakeutui takaisin Alexiin. Tämän ilme oli vaikeasti tulkittava, mutta se kaiketi tarkoitti, että olisi syytä vastata.

Mutta mitä?

Alex mietti kuumeisesti, mitä voisi sanoa. Palaverin alun unelias ilmapiiri oli yhtäkkiä kaikonnut ja nyt kaikkien osallistujien katse tillitti kohti Alexia. Koko toimituksellinen valppaita korvia oli valmis takertumaan joka sanaan, jonka Alex päästäisi suustaan. Ja epäilemättä - minkä tahansa vastauksen hän antaisikaan - se tuntuisi näistä kokeneista kehäketuista vain naurettavan naiivilta teoretisoinnilla.

“No tuota”, Alex sanoi ja nousi varovasti seisomaan. Niin koulussa oli ollut tapana annettaessa vastausta, joka oli pidempi kuin sana tai kaksi. Hämmennyksestä katseista ympärillään Alex ymmärsi, ettei sellainen ilmeisestikään ollut toimituksessa tapana, mutta vahinko oli jo tapahtunut. Hän seisoi pöydän ääressä

'Unelmat on tehty toteutettaviksi' ajattelee nuori Alex Hartmann työllistyessään Federaation suurimpaan päivälehteen. Alexin joutuessa navigoimaan totuudenmukaisen ja toisaalta sallitun raportoinnin ristipaineessa pestin uutuudenviehätys karisee kuitenkin nopeasti. Kitka kasvaa päivä päivältä ja pakottaa Alexin lopulta journalistietiikkansa perimmäisten kysymysten ääreen:

Onko journalistiikan tehtävä raportoida maailmasta vai muuttaa sitä?

Onko median tehtävä välittää tietoa vai kehystää sitä sopivaan narratiiviin?

Ja tietenkin tärkeimpänä: kummalla puolella rajaa oikeastaan seison?

Saman todellisuuden toisella syrjällä Asa Ulfriksdottir kohtaa Pohjois-territorioiden yhtenäiskulttuurin nurjan puolen. Hänen avioton lapsensa sysää käyntiin tapahtumien vyöryn, joka huipentuu poliittisen sanapelin kiihottamaan kansan kapinaan, jota Asa huomaa olevansa kykenemätön hallitsemaan.

'Mutta minulla on kerrottavaa' pureutuu sanan voimaan, sanankäytön rajoituksiin sekä siihen, kuinka vaikeaa on purkaa valheellista todellisuutta ilman avointa keskustelua. Teos on aina ajankohtainen kannanotto sananvapauden puolesta maailmassa, jossa kovin monet ovat valmiita puheen rajoittamiseen.

9 789528 068730